

כפי אהרן

חלק ראשון

קרבן הראשית הבאחי , אשר טפחה וריביתי , מאשר תקן אלהים את עבדו , חי' תורה וחי' טעמים גבר עלי חסדו , אשר טס חלקי מיושבי בית' המדרס ברוך טס כבודו , כל ימי גדלתי בין החכמים , את האורים ואת התומים , ואלקטם באמרים' , מאשר ישאבון הצארים' , ואם אמנם לא אספתי כמותיט פשרה אמרים , ואין מילה בלשוני לא איש דברים , ודברי לשו מעשר תשח אמרתי והיה לאבק סופרים , הגא הקיטע יואא בקף' שלו טעורה אטא הגה טפוחות מטפחת' ספרים , כן אלוני קרה ידי ידה טפת אשר לא תשיג ד

אהרן

קרבן פני אשר הכיטחי בטווי , הגה הבאחי ראשית פריי , זה ספר על ד' טורים חלק ארת חיים רוטו פלטול על ס' קדשים , ואת היוותרת הלכה למעשה להורות את כלי' בין איסור להיתר כידר מפרטישים , אחד דיני ממונות ודת הגשים , ראו קראחי בטס **כפי אהרן** כי שמי בקרבו טס קטן טפל אנשים , ואהרן מזה הוא שאבו ראוי לאוישים , לבי לשמים לכות את פלמי ואת בני גילי , אוילי אבנה הן כבודתי חי דלימרו טמנחחא טמנחא וטמנחה כי רב חילי , ואף כי אחרי מותי חרנלה שפתי מורחן טמנחחא ואמר רז לי , יה' את יגיטו כפי' יעלה לרטון לפני אביט שבטמים אלהים ה' חילי .

אהרן

קרבן לתם אשה , יראה וירלה מיגו חזי לנפשיה , וזי נמי לאחריני , כיגס את נהגה' , ואת התורה לעולה , בקרבן' אישים היא העולה , יש ארת תולה , למחר לבאלט , ובה לנין לבי פריט , הוא מוטיטע , והבית בהבטחו , כאלת השמש כבטרתו , טס יזכרו ובה לזק עם מרפיעו , תומך ואורף לאיש חסודך אשר יוסיחו , כהן לאל עליון איש מורם

אהרן

נאום הגבר קטיעא דארעא דישראל . מנפה ומייתל לרחמי , האל . יתן מעין יטעת ישראל

הצעיר אהרן עזריאל

ס"ט

תחת ממשלת אדונינו המלך האדיר הרחמן שולטן **עבדול עזין** ירום הודו :

נדפס בדטום פ"ה הרב המופים מוהר"ר **ישראל** ב"ח ה"ו :

על מכבש הדטום מטחת **משה** מונטיפזורי ה"ו **יהודית** נשמתה כגמי מרומים :

פעהיק ירושלים תוכביא

אתן שנת' כשמן הטוב על הראש **יורד** על הזקן זקן אהרן לפ"ג .

**הסכמת האשל הגדול, מעוז ומידול, מאור הגולה עמ' גדולה
הגאון המפורסם, עמ' מוהר הגדול ראש'ל במדור'
אברהם אשכנזי יצ'ו וחי לעולם בייך .**

כפי אל ב' בריך רחמנא דיהב לן אוריין, אמרוה טהרות דאישן רכין, זה היס גדול כהר שאינו טומא וכמעין, תלמוד גדול שמביא לדי מעשה ברב פנין, השתעשעו ושעו ואכלו את פריין, מקרא טעמ' והלכות מריבות פשירים במ"א פשרות' ופדויין, ראשונים כמלאכס הם אמרו דברים על בורין, מוסרי דור ודור' לא פתח פלמא הי גמי חייין, ישחח בדורו כשאוט ובית דין שמננים את הפו בופיין, דור דור ודורטיו דור וחכמו כן עזאי כשקיי טבריא כחא שריין, ויהירו כהר הרקע הארה' לריין, חזו מאי דקמו דנחית בר אמוראי בר אבהן ובר אוריין, לשמקא על הלכה נחית מד חד ונעשה כמעין, דהנה פרת מטה אהרן והיו טחבת מומרי מתנייתא דמטמין ליה גליין, וטעמא טעים כפיסתה בדבש וידהו אל כפיו' כם פלפלי טלחו לקיין, מפרק הריס ומסבר' כמשלח בניהא מאלבא דין גניין, וספר כחב איש רבי יוקרב את קרנב זה קרבן **אדרן**

כפי נמחת ערב דחיי קוב"ה כמלפולא, וילמדוהו אורח' חייס' לראש אחיו לשמי טללא, קדש קדשים הוא יסוד המעלה, רובא דמוכר לפלגא אריכתא, ישאר לו טבולה, יורה' דעס' בדעק ובכשרון דברים המתוריים כשמלה, חסן' האשט' על לב אהרן ומורה גם הוא יורה את התורה לשולה, אכן' העזר' דמי לפרטיה דחיותי קלא, אם לדין יש תשובה הלכה למעשה בין תמורין' טולח בטולה, יסודותו כהררי קדש שקול וטרי על דברי הראשונים וגדולי האחרונים אריל אריל אריה פלה, הא' השנה ספרא דמארי טב טבא דחא מלפלא, דברי פיו כדלק ומשפט ומישיס מכל אבקת רובל' חא כי רובלא, ובחבוטת כפיו' הכי קרא שמו **כפי אדרן** לשם ולתפירתו ולתהלה, נדרשתי לאשר שאלני הוא ישר' ישרון אוחו אהרן על מבשש הדשים דאשקיה לקלא, **ויסכס אברהם** למטן דעס' את ישר' מאד נעלה, כל תן דין סמוכו לנא סמוכין עבולה, חכו מתחיקס וטלו מתחידס כשמן הטוב הוורד על האון דרבנן דברים כתיבתם כחאי גורן וקן

אהרן

כפי פשיחא ואת און ידי יסדה, אשרי הוור שנתן להם כלי חמדה, אשרי שיאחו כי יקנה נפש קמן כספר לקוח את ספר התורה הזה והכל לפי כבודה, תורת חכמ משופרי שופרי אשר לו עורה, ובלבד ששפטרואו כהוביס להחיק הגהו ברכי ורבנן להכין אותה ולספדה, בריות ה' כל הגדול מתבירו ירו גדול ישר' ספקו רבו' חכימייא שס תהא רעדה, און זה כי אם רנה הקב"ה לכות את ישר' למחויקים בה ותומכיה כסבור תהיה לעדה, הלך זה הוור רחום בעל טעם כלילא ודודא, מע' הרב המעפלא וכבוד ה' מלא כמהר'ר **אהרן עזריאל** המטנה רבינו יצ'ו רבין חסידא, ראש אב ב"ד מקדש שכבר קדשוהו שמים כתיבמה ובירתח חסא ועל כל שכיות הממדה, שגלוס לו רוי עולם כי מגיות חסר' דרה, תהילתו כקבל חסידים השולח אמרתו כבוד ישרים ופדה, דברים העומדים בדימו ט"פ לריכות טנה' מזה' כבוד מזה', דמשללא און ליה על עלמות ואגודתו על ארץ יסדה, תורת אמת היתה כפיה ובניעמה קדושה פשאה כיון' אמת ויצו כסבורה, ובה **אהרן** אל אהל מעוד אל הקדש פנימה למקס האוא **בית אל** בקול רנה וסורה, באת ב'ח

אהרן

כפי בניו אלקים משמים יראה, יפקוד גפן ואת, שלח העז את מקקי היהודים הפרים היושבים בפרי הפריות, ויתעברו בגוים און תורה קרבן אותה ללושפות, היו שריה כאלים רחלות ולאוק שמות, פת לעשות תעשה לשער הגדול כי באו בניס פד מסבר הלך אלקים ויקאר את, יחיו ונתמיהו כן יש בראש אותה אבקס כל ימי חיי לחיות, כנה בייך כתיחילה הפמודים והמטותה—יכין ובוטו על שמי המזות, ובה אהרן וכבר על המדש וישם סמבוס על החות, אז יאמרו בגוים כנה עם בני ישראל רב ועלום מו שמו כאות, יקמו הנארים' כשמתן של דיקים גלות, אברהם בראש וכל קדושים פמו ויבואו משה

ואהרן

הלכ' הוהס לכבוד האורה ולכבוד רב מביא' שמו ופלו, אהרן אחי רוי לי רוי, כט"א למדש ניסן שנת כונה דיושלס ד' נרחי' **ישראל** יכנס מ"ב אז אשכח מפני' ומרגו . האעיד **אברהם אשכנזי** .
ס"ט

ומשני הקברי כי הכי דלה נערוו בחרה ור"ל אף שבהוראה
 זו ודאי מוכרחים לשעוט דברי מאנסי מ"מ ק"ל כבודו בעיני
 האתון ולא ילט עוד פעם אחרת לפניו לשאלו ממש דין
 כי זה היה עיקר טעמם ולא שדאי מלתקן בראתו וזה פשוט
 לעל"ד :

אלא חי' קה' ק' לי' ממש פ"ק דתנוטת ד' ע"א הורה ר"י
 אסור לנעול בתחלה בשבת • וספ"ך ומי איכא הוראה
 לאיסור א"ן והאקן הוראה ב"ה שחלה שירה ע"ד • גנים אחרות
 וא"נ כי הא דהיא חוט השדרה שנספק ברובו דברי ר' ר"י
 אומר אפי' נקב הורה ר' כ"י ע"כ ופרש"י מי איכא הוראה
 לאיסור מי קרי איסור הוראה מאוס דכל אדם ראשי להתמיר
 והואסר א"ן זו מוכיח דברים אפ"ה ע"ד • גנים אחרות
 ברורה לו הוא בא והואסר אבל המתיר סומך על שמועטתו או על
 סברת שומתו והיא הוראה ע"כ ומדבריו משמע שיהיו כל אדם
 וראשי לאיסור חס' בדבר שאין בודר לו ההלכה וזה נר' הידבר
 דברי הר' ש"ך הגו"ל • וסיקו כרחה לעל"ד לומר לאיכא הוראה דמדברי
 התקן חבדא לדיט של הר' ש"ך אבל ממאי דקאמר תלמודא
 א"ן והתניא וגו' הויא סיפתא ואיכא גיטורין בין התקן להתקן
 הך דיקא של הר' ש"ך • והייט התקן ס' דמה שמהר"ה ר"י
 דאסור לנעול בשבת ודברים אלה ביראה ליה משה"ה פירך
 מי איכא הוראה לאיסור כפרש"י ודמית ליה התקן א"ן איכא
 הוראה לאיסור כדקאן וגו' א"ל חוט השדרה וגו' • ור"ל דמדכ
 הדין אסורים ולא מספקה ומשה"ה קרי ליה הוראה והי"ט נמי
 דר"י דאסר לנעול מעד הדין ולא מספקה והרי ליה הוראה
 וגמלא מפתה סיפתא לדיט של הר' ש"ך דמשה"ה דקדקו בני
 חזקת מתינתו הוראה ב"ה ובורה ר' לירות ללא אסור מספקא אלא
 עד שגמבר להם הדין דאסור לו איסור וקרי ליה הוראה •
 ומכלא ארי"ן למד לכל עשרה אלא איסור מספק ואיכא
 כמ"ס בירוש' • אלא דמדברי רב"א ז"ל בש"מ מוכח דמה
 שהורה ר"י כ"י הייט חס' שב' ח"ל לך מיתו מהא דהיא חוט
 השדרה דרבי מעיקרא קאמר ברובו ור"ה נמי ספק סתומה
 אלאה דמסמבר טעמיה והולקן מן הספק הוא דלכבר ודאפי"ה
 קהני הורה עכ"ל ועיין בהג"ה ש' ט"ו ע"א ב' פרושים
 והפי הא' הוא כדברי רב"א ז"ל ועיין לו עוד ד"כ ע"א ור'
 כ"י פ"א • אלא דמ"ל דר' מן הס' הורה כר' וכן משמע
 מרביא ארי"ן גפ' ח"ל פירשה ארי"ן • ולעל"ד דתלמידי דראשונים
 ז"ל הס' הוא משום דבחר הכי קאמר בגמ' אמר ר"ה א"ן
 כ"י ופי' באחר ר' הור ביה והכסיס לם' א"ו דמי הדין אפי'
 ניקבה טרפה א"ן קאמר ר"ה א"ן ר"י כ"י א"ו דמי ההמיר
 הורה כר' ולא הודו ביה ומשה"ה מספק' אלאהו טרבי ועיין
 חוס' ק' דמ"א ד"ה הוא עובדא ותס' ליה רב שכחבו דהילכתא
 כרב ואפי"ב דתס' לאה דר"א לא שמד בו פ"ס ומפתה ק' לדיט
 של הר' ש"ך הגו"ל :

והנראה ברור ודבר הור"ה ודיע של הר' ש"ך
 אחרים בדבר שהיחידו פשוט וברור דלא אסור
 להתמיר ולמאורו וכמ"ס בכתה דחייט ש"ס' הורה תבה על
 ממונס של ישראל אבל בדבר שהגורה איש יודע להיכן הדין
 טובה או מעד ואיכא פלוגתא ולא יודע להביריין כחלד מן הסברות
 או שנספקת לו הדין ולא מלאו ברור ודאי האסון הוא להתמיר
 ש"ל שלח יבא להקל באיסור תו' ופי"ו הוא שב' רש"י דכל אדם
 רשאי להתמיר לפי שאין האלכה ברורה לו ורבי שהורה כר"י
 הוא מן הסוג האה שלח שאין יפה עיה פיה והוראה שאמר ברובה
 ולא שמד והודה לרבי ר"י אלא עדין הויא רפיא בידיה ולא
 רצה למעוך פל דעתו והורה כר"י והכתיבם בהאסון אחריו
 נראה להם ס' רבי ופסקו כמותו והייט דמיתא ליה התקן דגם
 נבאר

בזאתו טה לפעמים יקרא הוראה וכ"כ הר' ע"ד ר' כ"ו הוראה
 לאיכא אינה קרויה הוראה אבל לפעמים יקראו אותה הוראה
 והא"נ דאמר שגם רבי שצורה אחרת להם בפירוש שאין האיסור
 ברור אלא שאנו מתייבים להתמיר כמ"ס הר' ש"ך ז"ל •
 מאלפת אהה למד מכל האמור דדבר שהיחידו פשוט וברור
 בפ"ס אסור להתמיר ולאסור • ונל"ד שכבר כתבנו דעל הפנים
 של הבתמה ללד פעלו"ה הוציא לכל היחיד מן הטרפס ולפי"ס
 א"ן בו חלב ללל התמורה ביה הא שומרא דחייט לדי קולא •
 פיי חוס' ד' הגמקין ד' פ"ו ד"ה ורשב"א איכא דבר
 ועיין עוד בכנ"ג שס ס"ק ס"ו הביא משם הגמ' ופסקים
 ותבנים וביניין אבי שאסור לאירות דבר התמורה לרביס ע"כ
 וא"ן נך דבר התמורה לרביס יחוס מתיא דל"ד דו לו נא משמע ולא
 ראינו בכל הגלילות ובכל עמקת ישראל לאסור את כל האלב
 שבזו הפנים של הבתמה ואף שגמיה שהגשים הגו' אינם בקיאים
 בניקור הגלגל האחרונה גם בניקור הבשר שחפח הגמשים
 תמחה חוטי דכמלי הגו"ל אפי"ה כמה ביקו שישאלו כל ר"י
 הגלילות עם הבשר שעליהם מביח ומתקן עד שהפרש וחי לא
 נשאר שום חמס חלב כלל וכן מוזכר בכל הפוס' גם חפי
 הבודקים והמקרים הבקאים הנבאר לע בניקור דבר זה
 שאם יתחט מחת"ה הגללות עד מוקס הגרפס תו ליכא חששא
 חלב כלל :

וערין פריסם אט למודעי מה יפשה ישראל במקומו' שאינם
 יודעים לנקר ארוס הנוטין של דם שבחוקו וכזכורה
 וכתבו בעניניהם לעיל שאפשר שמהו נאשרב להם המנהג האה
 לנקר את כל החלב ובעין מה שכתב בה"ה' למנר עיורו כצטו
 לנקר חלב הכתף שכאשרב להם מנה חוטי הדם שבו כוון כן
 אט נאמר בניני נאי שאינן יודעות ג"כ לנקר חוטי התהה משום
 דם שבו וזהו נאשרב להם לנקר את כל החלב ובאמת אריך
 לדעת מה תקרה י"ן על חוטי דם אלו :

ואומר דגם לזה סמיה ביקו דכנה תאור ז"ל בס' ס"ה' כ'
 י' חזיין שאשרי' השום דם ורס חוטיין שבזו חוטיין שבזו
 וכו' וכ' ב"ו ז"ל בפניה' אמר ר"י אמר שמואל חוטיין שבזו
 אסורין ופרש"י חוטיין שבזו אסור טעלין מן הכתף וחי איכא
 חס' ה' חוטי הוו הלחא מאסו תרבה וקרי מאסו תמא דתמלי
 דכפלי דתולתליא מאסו תרבה דיקא דלועא מאסו תמא חזי
 ל"מ האי דאסור תמא י' מתקן את ונלח לאו כשד' דמי
 הנה מוזכר דאלו חוטיין האסורין משום דם בחזייה כמי ליה
 וכן מתבאר מדברי הגור והרש"ל וכל הראשונים ז"ל שהחזיקו
 באותה האש"ס כלורתה ועוד הדין אסור טרביי בה"ה' ז"ל ע"כ ארי"ן
 בשם הרשב"ד ל' החוטיין שניכין מתבי' הוראה הוציא ללאת ידי
 מחזיקין לא יסמוך על מחזיקי הבשר לבי כי פעמים שהחוטיין
 סמוכים אל העצם הרבה ויבדוק בו ואם חתך הבשר לבי
 שמה עדין החוטיין קיימים אלא יחתך הבשר והפעל לשנים ואז
 יחתך החוטיין גמור וינקרין אלא לריס' הרשב"א ז"ל ופסקו
 בס' הק"ר ס"ב ז"ל הוראה ללאת ידי מחזיקי חוטיין אלו לא
 יסמוך על מחזיקי הבשר אלא יחתך הבשר והפעל לביסם ע"כ
 האה ששום חתך חאלו השוסק' הרשונים יצ"ל לא כתבו שדרי'
 לילואת החוטיין לגמור ונקרין אלא לריס' חוטיין חתקו חתקו וזל
 הבעה"פ ז"ל בסדר הניקור שהביאו משם מחבר אחרון ל' וביאור
 העור והגלגס בס' סי' כ"ג ונתחיל מוראם הכתף תחמאעתי
 ומתקן ומלואי ביד ע"ב ומוקף השכונ ומתקן עד הורס ועד
 הדין חוטיין עדי שנתקן פמה לילואת חוטיין וכ"כ הרשב"א ז"ל ופסקו
 לשדרה עד קאתי הדין ודריך לשקוע הסכין יפה עיה עד הכתף
 אחרו ביד וגו' ומולא מד כחף מלמעלה חוט א' וכן לכתף
 הב' וטעל הדין ומולא ממוט ביד א' וס' פ"כ לנקרין ב"ה'
 נבאר

לחמיר ולמאורו וכמ"ס בכתה דחייט ש"ס' הורה תבה על
 ממונס של ישראל אבל בדבר שהגורה איש יודע להיכן הדין
 טובה או מעד ואיכא פלוגתא ולא יודע להביריין כחלד מן הסברות
 או שנספקת לו הדין ולא מלאו ברור ודאי האסון הוא להתמיר
 ש"ל שלח יבא להקל באיסור תו' ופי"ו הוא שב' רש"י דכל אדם
 רשאי להתמיר לפי שאין האלכה ברורה לו ורבי שהורה כר"י
 הוא מן הסוג האה שלח שאין יפה עיה פיה והוראה שאמר ברובה
 ולא שמד והודה לרבי ר"י אלא עדין הויא רפיא בידיה ולא
 רצה למעוך פל דעתו והורה כר"י והכתיבם בהאסון אחריו
 נראה להם ס' רבי ופסקו כמותו והייט דמיתא ליה התקן דגם
 נבאר

גם מדברי השופטים מן מהרוקם שהזכיר בס' ת"ט ורבינו בס' ט"ל ומדברי הרא"ש בשם רובנוי בני שולח ירך ביד בני כתבו רבינו בסמוך עכ"ל ומר"ן ז"ל על השלחן הזהור השמיטה אך הבאח רמ"א ז"ל בהג"ה כ' ונהגו להסיר ג"כ ג' מעט ארוך אלל ההנה עניינים בשם א"ה וכן טעמן וזעמן שאמרו האומים וסיים ואינו מפליג ומורה בעלמא - וראיתי להר"ן נה"ג הב"ב אוח פ"ג כ' ומדברי הג"ח אוח ל"ו וט"ו נ"ו דמ"ס מור"ם ואינו אלה חומרא בעלמא לא קאי חומשי ההנה אלא חומשי האומים ושכן משמע מדברי הגה"ט ז"ל פכ"ד ואינו עני עניינה בדברי הג"ה בס"ק ל"ו ולא מלאכי הכרח בדבריו אינדיקו מדבריו הגה"ט חונק האי אכן ראיתי להר"ן מנורת שמואל המופרש על הגה"ט שכ' דמ"ס הגה"ט ואינו אלא חומרא בעלמא קאי הכל אותון המעטן שלה הוכרחו בלמוד ע"ס ואיך שיהיה חסין אלו שבחנה איסורן משום דם וכבר ל' לעיל ודמעה דגמרא על חומשין שאיסורן משום דם בחתיכה כמ' לכו כדי שזוב דמן וז"ל גם בטעמי החמה הללו אם יתחשו החמה לרובם עד שיתפרך הבשר הארום הוא עם הפעמות לב' וג' חתיכות אלו ומלאה עלה בידע העין שפוט לחומשי הוד והתפרק החמה בחתיכה הבשר עם העור ואין צורך כלל לגפר החלב כימכה האכיס הג' כי מה להם עם החלב אחר שטעמן אלו אינם הוא משום דם ולא משום חלב והמקורן האמיתי לחומשי דם אלו הוא חתיכה הבשר עם הפעמות וכמ"ל :

ה' לר"ך שהמנהג יהיה מיסוד בשעורו כראוי להם הפירוש בסיס' יותר מדאי הו"ל מנהג צורות ואפי' התרה לא בני ומדאיחא בירוש' פ' מקום שהגבו גשו ונתינתן דלח למיעבד עובדיא בלשון' שבחא פי' כל הלילה אינו מנהג פד דיתעני סידרה מנהג בכ' וזה' אינו מנהג פד דיתעני תעניתא מנהג וכו' הרי ההמנהג משמע לסיג בגול פי' לוד-אוחו בגול פי' לך מנהג ויותר משמע ללוט הוא וכן מתבאר מדברי הרמב"ם פ"ח מה' יו"ט שכ' דע"פ אסור בעשיית מלאכה מחיי חוס ולמעלה שהיא זמן החשיטה אבל מסתק החמה פד האי חוס תלי במנהג דתשפת קודם לכל אפי' נהגו לאו מתבאר הוא וכו' כ' בהרי"ט ז"ל דיש שפסחים חומתי אסור בעשיית מלאכה משכן האור פירש"י אבל קודם לכו בטלה דעתן וכו' אר' ב"י בא"ח סי' תקפ"ו וכו' הרי מפורש דכל מנהג לר"ך שיהא מיסוד ביהודה ובמשקל ואם יולא מהגבול הראוי לו אינו מנהג ונטלה דעתו על הטובה פד איסור עכ"ל עור' כ' הר' הג"ו ז"ל החלפי ה"ס שלה יוכל לבח מן המנהג שום לקולו או חסש איסור כדאיחא בר' ר' וגו' וכו' הרא"ש כלל ל"ה סי' יו"ד ז"ל ול"מ מנהג של עמידה שיש לטעמו אלא אפי' מנהג שפשו לסיג ולתקופה ויטל לבח מנהג חלקי דם לבעול מנהג' וכו' מקום שנהגו בני עוואי נהגו דהו' מפרשי הלחה' מאורחה אסור ל"ג ל"ז ח"ל מכלה זר בנפישוהו משום דהאי' דלחה' אחי לאפרשטי' מהחוב פד השעור ומהשעור על החוב דמתוך המנהג יהיו ספורים הדבור מן גב' דהוא עכ"ל וכו' הפי"ח בנהגני איסור סי' ט"ו והביא פד שם מהרש"ל מ' פ' מ"ט קבלו פליהם כי אמני סבריא וגרופי כשרי וכו' שלא לפשות מלאכה במ"ה וספרי' מלא ברוסי כשרי אמני סבריא אינן מתעסקין בשמחת הרגל כלומר שלא יתוארו דנים כי החשוק לטור יו"ט ומשכ' דה' אוחו במכה ובמחורות כלומר דהשגח' איכה דנים דלה עפשה טרחא טלי האי וספרי' אפי' קן אינם מתעסקים בשמחת הרגל כלומר שלא יתוארו דנים כו"כ מרווחים לשמחת יו"ט במכה פד פ"י רשעות בחולות ומשכ' ר' אחי מיקל ליה שסם ומעטים שמתעלה הרגל פי' שהיה מיקל להם בלה התרה ומשום דלה הוויא קבלה כיון שיש בה מעשות שמחת הרגל תשכח שפתי' דכל מנהג שיש בו זקת הכשר מטה לא הוי מנהגא פכ"ד :

והנה בעתה לא יסדר הילך עניו יחזו והאי מנהגא דהיי גשי דנ"ד אשתכח ביה טלחה תלחה הי לבישתא אס' הן חטבו והחלב של ד טעמו גדולה יותר וזו אדורבה מטה איכה להדיען שואו מותר כמ"ס בתנאי הראשון - ואם כי לאמור ללה אינן ובוהאי מידע ידעי דתותר הוא אבל שש זה לסיג וגודר משום החלב הדבוק בעלם האכרונה או משום החלב שנתקף האלפות תמותי דפלי כנ"ל וכן אמת אחרון ידעיה שלא יתקרו אסרו כל השומן הנפלי כנ"ל וזה ראהו ונכ"ל לבעול ואיני קרוי מלאה על שהפירוש על המדה וכבר כ' הר' בתנאי הב' דכל האיני שגבר הגבול אינו מנהג דומייל דהיי ונתינו דלה למיעבד עבדיהה' כל הלילה דזו הרקעה יתורה לאו אינו כלום ונ"ד אמר אמי דהויא לני שסור מלא האלפות חתן מפרשי חילק' בירא משום שואו איכה חתן בעשה ומו' שפוח סאה ומו' ראה סאלה ואפיקרא דיינה' מיקור אלעם האחרונה נתקפו ויש בראשונים ז"ל דיש מחירוס ארוך חלב כמ"ס מור"ם ז"ל שם ויש מתמקין להסיר ג"כ הבשר האדנים עם בראשי האלפות ולגורד חלב' שפיקים וכן מרזיין משום דמתכב כמשי' בשר' וכן המנהג בראשונים - ועין חס"ט בדברי האי' ג' ט"ו ו"ו וז"ל ודראה' שש' הוא מחלקת דיש מקותנה שמתריין אוחו גם מה שמתיין אלה' האחרונה ללך האחרים לא האחר כדברי הראשונים כלל ונתינו מור"ם קוריאנה ומור"ם

ובכ"ן יהיו חק היני לדיעתי דייני להאי דיעה במנהג זה אי תשכין ליה במנהג בטעות ואדרבה מטה איכה לבעול או אי משכין ליה במנהג שהגבו משום סיג וגדר ופירש"י לחין כמון לבעול - ואפי' אם ת"ל דהשכ' ליה במנהג העשוי ומשום סיג וגדר לנו לדעת אי שרי לבעול - ואם ת"ל דאסור לבעול אפשר דפ"י התרה ש"ד וכן דמי התנצות כבר נקבש ובזו בספרי הראשונים והאחרונים ירכיסי אלו לבדר מתוך דבריהם ז"ל הקטור ממה שגופם לפמן דיעה כנ"ד וכבר פלה ארי הבלאן בעל פ"ח ז"ל ואשף וקבין על הסברות כשרטי המתנאים וגדול הדור האחרון הר' מהר"ן ארנאם ז"ל בתשו' סי' מ"ה בירר ולכן וזיקק הרבנים ומקלן לפרישים ולבטאים ואינו נעתיקו מדבריהם הרך לעניינת חז"ל הר' מהר"ן ז"ל שם ל' פ"ח מהר"ן ארנאם אסור בדבר המותר לר"ך ה' תנאים לסקרף מנהג ואם יחסר אחד מהם אף כי תורת מנהג ויטל לבעול בלתי התרה וגו' הגמלי הב' שהיה יודע שזן הדק הוא יותר וקביל פלוי בתורה סיג וגדר אמנם אם יגה איסור בלחץ ודבר שזאו מחלוקת בין השופטים איכה מתן דאסור ואיכה מתן דשרי ומפני ה"ס נהג איסור לעשות ואח"ך מתברר לו שהיו מדברי החמיר וירצה לחזור על ממה נהג איסור הרי ראוי כי אין זו קבלת מנהג אלא טעות ואז"ל הלא שהמנהג מתקורן תמיד בטעות מנורם כנ"ל שהיו שתינים שדבר המותר לכ"ג אסור הוא ען הדיו ודוואי אה' אה' מנהג ונטלים אוחו ומודיעים להם עקרי הרבנים כדי שלא ימחרטו בעת' כמ"ס הקוס' בפסמות' ד' ג"א ורמ"ם וירדה' והפירו' יו"ד סי' יר"ד ורמ"ם א"ל שיקרף בתשו' סי' מ"ב כ' שכן כ' הרמב"ם בתשו' ושב"כ הר' ישמעאל שכל דבר שטעו בפי'ו הוא מותר מעיקרו אסור לו להלם להיחם בטעותם לפי שמתאם שמוסיפין על התורה ופירשהו ומטה לטמן ולהאליח מליבן שאין זה היבר אסור מעיקרו וכו' הרמב"ם וגו' ואש"ג שהרמב"ן והרשב"א והר"ן ס"ל דמנהג בטעות שנהגו החומים וכן שאר רב' שישק בני תורה אין מחירין להם ומ"מ העיקר כמבשר את' ה"ס' של מנהג בטעות אינו כלום וה"ל כמי שקביל עליו שבת בטעו כמבשר שמשכ' ואח"ך נאסור בעצמו דלה' כלום וכמו שהסכים הר' שר"ח וגו' פכ"ד פוד' כ' הר' ז"ל שם החלפי

גמרה לגוריה אשר לא הוצרה בתלמוד וגו' מ"מ מאחר שכתב
 וספקי אחר נקרא בשם הוצרה ו' דלפטר הארבעים שהמיו
 על ק. כגמרה. מאלו וגוריו גדר וכל כיוצא בזה הארבעים שמי על ו'
 חסום וגם כחזה הלעוסים פושטם כל פנייהם על פיו לא אחו
 שסמך אשתיה דמי הנייה תימיה וגו' וגם מה שכתב הרמב"ם
 לא ידע שמהך קדמוה הוא לפשות הרחוקה ימירה גם זה אינו
 דר' שיר' כי טעם נחלה בשם' שמהך הגמלוס ומאחר שכן ל'
 הגמלוס אמתי לא חסוק אדעתיה שנתה קדמוה הוא לפשות
 הרחוקה ימירה אל' ס' דלפי' לרחוקה ולסמיך און לנבוג מנהב
 זה דומתיה דלמי לדי קולה כוא לאו שאון למתוח בדי הלעוסים
 אשר כן נעמו מחמת מוערה וסיו: מאחר שיש להם פל מה
 שימעותו הייטו אחוה פוסק אשר הלעוסים רגילים און אחוה
 פ"כ מנאליס דבריו דנקטס הר' בפשיטות דעתה הרמב"ם דמונה
 שלא הוצר בתלמוד והוא הרחוקה ימירה רחוי לבטלו והבס ש'
 הרמב"ם שכתוב בנפלה תשובה הגמלוס מנהב זה אפינה כ'
 שראוי לבטלו ולה השם שמה נבוג כן משום סיג אלאנח דכל
 בסתמה לא אמרען ששטו כן משום סיג אלא שלעוסים און
 להחיר אחר שנהגו לפסוק כס' הנייה ולדמות חיש' שמה
 בקמח מלא וגו' פ"כ און להחיר להם אע"פ דלית הילבחה כס'
 הגייה עדי הרמב"ם מ"מ נכר נעמו לפסוק כמותו ליקבן אכרה
 דכל נמלה ארבעה. מוצר. מדבריו מותריקו' דעת הרמב"ם ז"ל
 אכ' בסתם מנהב לא אמרען ששטו כן משום סיג אלא ארבעה
 תלין כמנהב כמטוח זה דבריו כדעת הב"י וז"ל ממש ש' דרש'ו
 ליה בפירקה וגו' וכן סיים הר' ב"י בס' ק"ד פ"כ דבריו מותריקו'
 ז"ל ור' דהייט חוקק לאתום הלעוסים שהיו טובים כבאר דברים
 עפי' אחוה פוסק חבל דלמי כבאר מקומות מלא נכר עפי' אחוה
 שטק ששטת דלמי דמותה מותריק' ומתאלין מליבן דבריו הרמב"ם
 ומיאו מ"ם לדהרמב"ם אפי' לרחוקה יסמך און לנבוג מנהב זה
 משום דומתיה דלמי לדי קולה הוא און נר' בפניו וס' אלא
 על הרמב"ם משום דלפשיט' ששטת כיון שהוא דבר רחוק שהיו
 שגורו כן אף תולין ארבעה כמטוח כיון שהוא דבר רחוק שהיו
 כ"כ פרושם עד שילטרס לנבוג גמרה רחוקה כ"כ ותי' ס' על
 הרום' ש' כפ' כל הכשר על הגמלוס ליחור מלחוקך כול
 ורומ כסכין של כשר הדגל הוא ולא הוא למור הארבעים שמה
 בקמה מלא וגו' עכ"פ' איה גם הר' ז"ל דעת מותריקו'
 דכל בסתמה אמרען מנהב כמטוח הוא כמו שכן דעת הרמב"ם
 ז"ל שכן דעת הרום' ז"ל ופיין בטו' ס' ק"ד סקו' .
 און דבריו הרשב"א ז"ל קשים לשמות ע"פ ב"י ז"ל ומתבאר
 מדבריו יפה דכל סתמה תוליה שנהבו כן משום סיג
 ופרישות וכן קן דבריו רש"ל ודמס"ה וללה כרביס הב"י ז"ל
 ומתקמח' ע"ה מותריק' שסס' ל"ה הביא דבריו הרשב"א
 אלו ובה פליחה דייק והבס בס' מ"ה הביא דבריו רביע הב"י
 ז"ל ולא מעיר כלל מה וסבור היינו תולק ולומר דע"פ ל"ה ס'ך
 הרשב"א דנוסתמה תלין בסייג וגורו לא במידי דלמי ביה ס'ך
 איסור ר"ל שטכ"ל הוצר מזה בתלמוד לאו שהיו ס' יחדיה
 או אפי' אף זה בעמלה לא הוצר קרוב הדבר שיתך' מזה דר'
 איסור חלב במידי דליק ביה איסור כלל לא אמרען סתמה סתמה
 עשו משום סיג' אלא תלין כמטוח ומיין לזה דבריו הב"י דסי'
 ס"ה ס' והיו און לך מנהב כמטוח יחור מזה דכבי הוא מילתיה
 ליתא ליחור' שדעו שהוא מותר ופכ"ו נבוג כן משום מותר
 דכין שאון ב' שום דררה האיסור מה מותרת היא ז' בלי ס'
 ומדעס דרש' ליה בפירקה וגו' מוצר דבריו דכל מיליה דמגיד'
 משום דליק ביה ליקה דאיסור' אבל אם היה בו ליקה דאיסור'
 דלמי מכתמה היטו חולין ששטו כן לסייג ויחור מזה כבאר דבריו
 הר' ב"י מלאו ס' מ"מ עמ"ס הטור גסיס שנהבו שלא לפשות

מלמלה כל היום כמטוח און להקל להם משום דברים המותרים
 ואחרים נהגו כהן איסור' וכן מלווה' ב"י ז"ל: סבור רבינו סתק
 דכבר שאון בעניניהו שום ז' איסור' לו' דגורו לאו חסו סתק
 אמרי' דררה מותרים וגו' ואינו מוכרח דכין. דלוק' בו דר'
 סך איסור' לית לן בה פכ"ד ופיין ס"ה ח"ך ס' פ"ס מ"מ
 דר' עניין דבריו הרשב"א ז"ל כדעתו נר' מוצריו דלמי. וכל
 סך. איסור' אמרי' ולסייג הנגיבו כן שמה' כ' הר' ז"ל ז"ל
 לפיכך יס' לפטר' ז' מכל' שמהך גמור' חסור' כמלה. נעמו
 במקומו והוא סבור דרב ושמואל אמרוה ואינה אלא תומחה
 בעמלה וגו' ועד ק' ומנ"ל דמורה ר"ו דמשום אומרה דלמח
 ס' מטפס טעו לפיכך נר' סל סה שנהבו כבאיסור' וגו' און
 מחירין דלמח משום מוערה עו' שורה שפיקו' מחמת טעמיה
 וגו' פ"ס והשקה כיון ולדבריו לא יש' שום חסב כפולס שאסור'
 המוגמר: האלו ואינו בדם אלא מותרת מנהב מה סך איסור'
 יש ואפינה קאמר הר' דלמין כמיוור וסייג ויש לחלק ועד
 להצטוב כב"י וכן ספחיה מסיים עמי' . יהא מה סתק' נעמו
 הרשב"א והטור ורש"ל ודמס"ה דכסתס מנהב תלין כסייג
 ובפירוט ס' הרשב"א כחש' ואון מקוס להחיר לאו כשר' אמר'
 והוא שידענו כבדור' ששטו באיסור' וכגון שדענו כבדור' כבד'
 יפה האיסור' וכן עשה אחר' כמורה לית כמטוח און
 ששטו כמטוחות דבריו וגו' . ה' בכל שאר הפשיט' און מותרין
 להם כ' כי שמה קיבלו מפי המהיה או שמה לאו. אפינה
 איסור' לגרס פ"כ ולפוטחם נר' דעת הרמב"ם ומתריק' והתוס'
 ורבינו הב"י ז"ל וכן ספחיה אמרי' דמנהב כמטוח הוא ומכתיב
 ליה ונמלה הדבר שטי במחלוקת וחס כבאו לחלק ולדלות מותרות
 מזה הדבר שנקרא סך איסור' ומזה הדבר שאון לו סך איסור'
 ופיין כחש' מותר' עמרה שרבי' שיו"ב בס' ר"ד לדיח
 עיו' לי להב' הרבה וכו' ומי יספיקו' אלהי הירווח כס' איסור' אפינה
 במחלוקת דקום החטיס כבשעה ושאליו קמחי' דליס' היה שפוח
 כשפוח של אורס ואון כמטוחין לינוב אטום סחוס ומתוס ומכ"ס
 כי כבד מילתי אמורה למיל' כי ירח' אטיבי למור' על ז' מנהב
 כמטוח אחר סך נעמו כעיר הגזולה אלאיס' כלא יפה' או'
 לאת' ימייו און דר' טלולה וסילון משלם האס' טכל להחיר להם
 פ"י הוצרה אף אם נניח כמותה דמנהב זה נהגו משום סיג אפינה
 דמנהי ליה הוצרה ולכן סך און להרביח הדברים קת' ביה מדי
 לגרס ל' הפיסקוס ז"ל האי האוסר' והמתחיס'

הנה דעת הרמב"ם והראב"ד והרשב"א ומתריקו' והב"י
 דמנהב שהוא משום סיג' וגורו און ל' הוצרה אף דעת
 הרום' והרא"ס והתדרי' ורביע הב"י דאם כלאו להשאל' על
 מדן מתחיל להם פ"י פתח ומרטה שפיקר פלוג' תליס' אפינה
 הירוט' דפ"י כל דבר שאון ידוע בו שהוא מותר ואינו אפינה
 ונבוג בו איסור' נשאל ומתחיל לו' דבר שידוע בו שהוא מותר
 וטוב בו איסור' נשאל און מתחיל לו' . והרמב"ם ז"ל והראב"ד ז"ל
 ודעתיהו נשאל ר"ל פ"י אלא חסב כגון הוצר' ז"ל ז"ל
 דמנהב כמטוח פגי ליה בהוצרה אבל דבר שידוע בו שהוא מותר
 ונבוג איסור' משום סיג' אפי' אם נשאל למתים און מתחיל לו'
 וכנ"ס הרשב"א ז"ל הב"ד הב"י בס' ר"ד דמי שטלח' איסור'
 דבר העשירי כבד' אפינה שהוא מותר כן אגור' ליהו' כבאיסור'
 שבו' שאון להם האר' פ"ס ולדעת הרום' והרא"ס נשאל' דקאמין
 בירוט' לאו חוקק אלא כמנהב כמטוח מתחיל להם אף בלא
 הוצרה לאו מותרין ארום סה טופס דקין ומלה להרמב"ם פ"י
 מחר' מ' אפינה כחש' פ"י אלא חסב כגון הוצר' ז"ל ז"ל
 מתחיל להם למור מותרים חסב בלי פתח ומרטה' אבל פ"י
 פתח ומרטה' והיו מותר' וכבר אסף וקיבן ל' הר' מלאו סתק
 והר' שר"ה כמנהגי איסור' ס' פ"ס ומר' ז"ל ב"ד' ס' ר"ד'

הב"י

הב"י

הב"י

הב"י

הב"י

בחרם משם והי' על יד הדבן וגו' והיו עלותה דרבוותא
 נלך לקולא חשי' ב' אחר פכ"ד נקטין מכל דברי הרבנים הג"ל
 רמון והיו מדי הדבן אולקן בספקו לקולא ויש להביר על
 חשי' והיו ז"ל הוב"ד בס' שי"ב שלא זכר מכל להקת
 הגמ' א"ל . והספיקו שיש בזה הם תלוים באופנים
 דהה"א ומה"י הרביעי והה"א חסם ס' מה"א ור"ך
 שיהא הקבלה לשלום ושמו מנהג ספק ומת"ך חסם דמחא
 חת"א היה מנהג שמונה והא"ן חסם שניה
 ושם ג' ספיקות . והנה בריה קלה אחרי נשקות עפרות ובה
 להם תמיה טובא אך לא העלו על דל שפסם ס' הרשב"א
 בשיטתו ונחשו' שבהאט לפיל שכ' ונשקות און מוקם להחיר
 אלא זכר שדע בדבורו שטעו באישי' וביתו שדע להביר ברור
 מדי יא האיש' הוא בכל שאר העניינים און מתירין להם כי
 שחא כך קבלו משי' הנמיהם או שחא נהבו אישי' לגרור פ"ב
 ואי' לפי דבריו על גזול הרשב"א ז"ל לא נאשר עוד ס' מה
 יא אהי לבי לומר שחא בטעות נהבו ואף שקבעו בעניותן
 לפיל המתבאר מדברי מהר"ק לשת הרמב"ם דמתבאר תלין
 בטעות הפך דבט הרשב"א ז"ל מ"מ אחי לא היו ס' מהתבאר
 זק' על מהר"ך והא"ן ז"ל שטעו מזה ספק שחא בטעות וכו'
 ואל' זכר דעת פלוני הרשב"א ז"ל שדעו ואל' חתום על ר"ך מ"ן
 שאר' להפיל זה הכ' הא' בדרכים רמוקיס ולא זכר שר זה
 הדר' המרווח וכמו ק' ק' על מהרש"ם ומהר"א ומהר"ך
 שטעו ס' שחא על אקלו לשלום דפי דברי הרשב"א שמתע דאין
 לפשות ספיקות אלא קבלו על שדעו ואל' חתום על ר"ך מ"ן
 חז' חזיר להם ולגר' מ"ן יש לימש כאשר כתבו דהא אינה
 דלוח' מהר"ק'ו הרמב"ם דקיימו עדי הרשב"א כון ודחוזה היה
 בנחש' להאן כי תמרח' חזר אלא כלל ולא החזיר בסוס' שוסק
 חזירי נחש' ודלוח' חז' ק' לגר דמהר"ך הרמב"ם ס' דתלין
 במונה בטעות ואל' כהרשב"א אך למת"ך ז"ל ק' דנמ"ד
 חוקם המרווח אל האגרוטס הושרו בח"ה שוסק אלא שרבו
 השוס' לא חשו להם וכמבאר בדבריהם ז"ל וא"ן ק' הדבר לומר
 שם בזה פליגי מהר"ק על הרשב"א חזירי דע"כ לא פליג
 מהר"ק ז"ל אלא בדבר שלא החזיר בסוס' כלל אבל דבר' שהחזיר
 בח"ה שוסק חזירי עורה ליה להרשב"א חזירי דהס' שטעו
 מהר"ק'ו ומהר"א והוא הכ' הב' של הר' מ"ן יש לקיימו חשי'
 לשי' הרשב"א דע"כ לא קאמר הרשב"א דמתחא הוי משום סיב
 ולא בטעות אלא במונה שדעו לו שקבעו פליהם כל לפולם אבל אי'
 לספק' שחא על קיבלו ערביהם כל לפולם אלא דאקטרובוו' אשחרטוב
 לסיבה מה אלא דמורה הרשב"א דמי בהקרה רמון דלאו אדעתא
 לדגון כל לפולם און פלוני חזירי מנהג מנהג מנהג הוי משום סיב
 ז"ל דלו יא אלא דמספ"ל דתמו דהרשב"א ז"ל בזה כון
 שלא רציו לטוס שוסק חזירי או אחרון שקביה ס' או של הרשב"א
 אף און מיי' ינאח און לך בן אלא חזירי דחוק' הינה סיב' שדעט
 שדקבע' המנהג לפולם אחרי' דמתחא הוי משום סיב' אבל
 הינה דמספ"ל אס אוקבע' לפולם אה"ן תלין בספקו להק'
 כל' עכ"פ דע' של הר' מ"ן ז"ל שריר וקיס' חשי' בחד ספיקא
 פני כון דהוי ספיקא דרבנן כמבאר בספיקא דהדרים וכו' רווחת
 דספיקא דרבנן לקולא חשי' בחד ס' דע"כ דע"כ דע"כ ומה
 שרנס הר' מהר"י שפאר ז"ל מדברי הב' רסי' קל"ז התפנין
 יד' דע' לוחות וזק' בנחש' הסבוגניו ורציו דפרד' הכ' הא'
 של הא"ן ז"ל קיס' חשי' הינאס ס' הרשב"א ז"ל איהו שאכחתי
 לפיל' ומהר"ק הרמב"ם ס' מוקלס על הרשב"א ז"ל איהו הכי ס' אי
 ס' הרמב"ם ומהר"ק'ו דכל ס' מנהג תלין בטעות ואף חת"ל
 דה' כהרשב"א וכל ס' מנהג תלין כסיב' חזירי מנהג' דבס' דבס'
 מנהג מתחת סיב' מנהג ליה התרה ומתחק' ב"כ חזירי ה'

בכסוס' דמנהג מתחת סיב' מנהג ליה התרה וחת"ל הגמ'א
 בכסוס' דלוח ליה התרה שוסק ה' מהר"ק'ו לביסחם מנהג ובסוס'
 מנהג שלא החזיר בשוסק תלין בטעות דלכ"פ מהרי' בתורה
 חשי' להמתירין וזה ברור :

ובכן ב"ד מנאט פתח פתוח לרווחת' מחירי טעמי יטלין בני
 בומבחי ליקח התרה למנהג זה הג' הארסון כמ"ס
 מהרש"ם ומת"ך ז"ל ארס' נקרא מנהג ומוטלוס לא היה
 בדעתם לנבאן כי לפולם אלא שגברו אחר האגרוטס לשת"ל
 מנאטו שחטיס' ובוהקיס' כיעיס' וגו' אף און נמי מנא' כלו
 שבה בשאלה שראשונים הגיונו הגיקור ביד הגשים וכל א'
 היהו תורחה ביה ואלד תמרח' ומסרון הידיעה אחרו' את
 המור' ובגון דא לא יקרא מנהג ובשאלה אס' היה להם מנהג'
 במקולין כמו ששה"ן בכל תפשות ישראל והיו טובגין לפשות
 קן זה היה נקרא מנהג אבל בגון דא שכל איש' מקריה בביתה
 והבעל ותי' יודע כיזר סדר הגיקור פד שימאר לה נוספה און
 בדבר העשיר וההכמיס' גמרי' אחריו שחזרו' לא שחזלו'
 נגשים מה משתקן בפנין הגיקור ומהו נשחרב' לון אחר כמה
 שנים להוציל כל המוקן כיון שאינו מוחה בידן ובגון דא לא יקרא'
 מנהג וכן מתלמד מתוך דברי מהרש"ם סס' ד' י"ד פ"ב ד"ה
 אור' ומתבאר כי מהר"ם ז"ל חזירי' מהרש"ם ליון מהרש"ם וס'
 ורס' ובטלה דפתח אלא רוב העולם ואפי' שיתלך איהו שוסק
 אחר' כן כיון שרוב השוס' גדולים בהמנהג לא ס' ה' ה' לרביס'
 וגו' הדריס' קי' ב"ד שמונה זה לא הנהג' שוסק כלל
 והוא מנהג ד' דברי' גמרי' אחריו שחזרו' להם ג' האגרוט'
 ושכיס' כמ"ס הר' ז"ל . ואל' חספיה בדברי מהרש"ם ז"ל לומר'
 דע"כ לא חזיר' הר' ז"ל מ"ו זה אלא לאחזיקו אחריו חז' המנהג'
 האגרוטס אלא דוקא ולא אחזיקו דהכי נחשו' רש"י דבין
 אבל על אס' אכזיחיס' עגרוו חספיה לםס' מלד' מנהג הארסון כמ"ס
 ד"ר תאמר דבהו לא חזיר מהרש"ם שארי הוא הוא המחדש
 לן בנבוס' ס' זו מנהג מתחת סיב' שוסק' לבניס' און לן התרה
 לא היה דנשפתין בנחש' מהר"א ומהר"ך שיהי' בטעמה האשלה
 על מהרש"ם תרהו כמבאר בספיקא חשי' אחר האגרוטס
 ופל' הבניס' נשאלו הרבנים הג"ל והורו להם שימרו' למנהג' סין
 מספק'ן אכזיחיס' לא חספס' קן למנהג' לפולם אלא שגברו
 אחריהם לסיבה הא' ואינו נק' מנהג דהווחת' ב"ד' אכזיחיס'
 עגרוו אחר מהקבל' ורס' הגבה אחר' פתחה ואינו נק' מנהג כמחז'
 והג' הב' הוא מנואר רחית לן ס' ס' כמ"ס הרבנים ז"ל
 הג"ל שחא מנהג זה הוא בידס' בטעות וחת"ל דיעשו' שחא מנהג'
 ונבאן כן משום סיב' חזירי' לא נבאן כן לפולם אלא חזירי' לא נבאן
 לפולם חזירי' ה' הכסובי' דיש' לו התרה בכל האגרוט' חשי'
 הגאונים הגו' דמסקא דרבנן לקולא ואף שמדברי הר' מ"ן נר'
 מהשאלה וחסוס' הפסק' ולא החיר אלא מתחת חזירי' מ"מ הרווחת'
 יראה בתורן התשו' בד' ק"ה פ"ד ד"ה והנה האגרוט' חזירי'
 דלס' מנהג' מהקבל' ורס' להתחזיר על מנהג' על לא חזיר' אלא
 ביה משום לא מתגדוהו' אבל אס' כל הקבל' של האגרוט' חזירי'
 להתחזיר על מנהג' זה התלה דשפיר דמי ורציו' חשי' מהרש"ם
 הג' פ"ט . ובכן ב"ד שיחידו בומבחי' מזה שיש' סביר פתחו
 מק"ך בכל ע"כ והכלו לפיל' בומבחי' הא' ורציו' חשי' משום
 לא מתגדוהו' ושפיר יטלין לנבט' מנהג זה פ"י התרה כו' .
 ופדן כ"ך אף לית' חשי' ס' לית' חשי' ס' לית' חשי' ס' לית' חשי'
 הג' שר' כחולק על הרש"ם כמו שירלה התפנין וא"ר בנחש'
 נאחן שחזלו' בהנהג' ד' ל"כ פ"א ל"ך חשי' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 הפניא' חסכיס' פמי' פכ"פ הגלפ"ד אף אס' גיני' במונה שחזלו'
 הרש"ן פס' מהרש"ם לא שבקיין' פשיטו' על מהרש"ם ורוב
 האחרוני' שהכניחו עמו כמבאר' סס' בנחש' משום ספיקו' של
 מהר"ך

ה' סמוכו פה על סכנתו כפי' השאלה יורט מורה את הדרך נלך בה
 ואל המפלה אשר נפגמה ויש במשמות' דברים אלו שיורו להם אחת
 דרך יטען אור והטעם עפי' האופן המופיע עפי' הדין לכן אם
 רצו לק' אק' נה' י' להחיר עי' החרה יפה ק' יפה הרה מפ'
 ה' האוכל י' וחירו הרה ג' ב'א' החרה ובינים ויקדקו
 היטיב לעשות כל ההאזהרות שהאזרים מפ' הרה' הטעם י'א'
 ב'א' הפסק ד'ה' זאת תורת העולה לא ישלחו דבר אלה שלא
 יבאו לידו מכסול בחי' חלב ודס ח'ו' ומה טוב ומה נעים
 יח' הוא יוכלם לעקור הדבר מן השמים שלא ייטו עוד היקור
 מ' האשים כלל אלא יטו מתוך קבוצ' בתום הבשר איש ירא
 את ה' אם אפשר ועי' יהיה כל היקור כמו שהרעום ה'
 הסתק י' להוציא כל ראשי הלפפות פד הפרטס והיה הגאסר
 המהרשס ולתפלה הכל מותר גמור רק שיהרו בחמיכה הכתף
 והואו הבשר עם הפלמות כפי שיוד דמן עי' מליחה וזר יאר'
 ילעו שגימות' כ"ר הכ' עפרי האזן לאן קדשים החותמים
 ספנה' ירושלם' תובבא' בח' סיון האוכתר כבתי תורה
 עפדי אלהי' הדר קדשו' פ'ק' וטלס'

האפר

האפר

האפר

מיכאל

אברהם

ניסים שמואל

יעקב ישראל

אשכנז

יאודה

ס"ט

ס"ט

ארזון ס"ט

סי ב' ה טריפות

בשרע' ב'ו' ס' י' ס' י' א' כל מקום שאזכר בדיקה כגון

בדרוסה וגו' כדורות הללו ליכא למיקס אבדיקה
 וליכא תקנתא אלה לנאמי' י'ב' ח'א' ש' בנקישה פד סתמפבר
 וחלד פ"כ' דע שאה"ה כ' בכלל כ"ו דין ר' בנקישה פד סתמפבר
 כ' סתק לנקישה איש טריפה . והר' מנ'י' בת"א בלג פ"ב
 ס' א' שא' ידע מחזן י'אלו זה הוא עבד משמעת הא"ס
 והטעם פ"ט' ולמנ"ד ע' ל'אכיס כדברי הא"ה' מתוך דברי
 התוס' במסות ר' ו' ד'ענ"ס' ס' ר"ט' ור"ע חלמי' הוי' במהרדוק
 לא נהרג אדם קאמר הג"ס היכי הו' עבדי ראיחס שלם הרב
 על טריפה הרג וגו' דילמא בנקוס סייף נקב הוא - בבוטל את
 הערוה וגו' ראיחס' כמכחול בשטפות התוס' ד"ה דילמא בביאו
 פ"ר' דר"ע אית ליה אולני' בתר רובא היכא דלם שילוק' להו'
 אבל שילוי' ואמרי' לא ידעו' עבד טפי ומיפסיל העדות ודעו' מי'
 זה וטריפו' דברבו פמתי' קאמר ווייטו' עי' ריבוי' בדיקיות או'
 אפשר שלא יוכחשו בדברי' אריחס' וכו' עוד ראיחס' דר"ע חיים
 למישוטא וואפ"י' דאמי' ר"ת דקייס היכא דלא אפשר לא חייס'
 והכא הלא לא אפשר י'ו' להכא תשיב ליה אפשר אם היה קרוס
 ס' א' על טוח מעולה פ"כ וכן ב' בחולין ד"ה ד"ה לוחס' . ובירבור
 שאמריו כ' חימא מחלל שבת ועבד פ"א מאי איכא למימר וכו'
 וי"ל וכו' ועוד י'ל איכא למימר ראיחס' שמחלל איש טריפה דאס'
 הוא טריפה וכו' ה"ל ערוה שאין אחת יכול להימה ע"כ'
 ותארס' א"ל כ' על ח' ק' ובוספל הערוה התל' בני הכי ראיחס'
 וכו' ולמי' לעיל ברוחא ובוספל ראיחס' שמחלל איש טריפה
 שרוחא ובוטל איש טריפה וי"ל דהאי ח' איש אלה לפי ח'
 ר"ה הוה מוקמי' לקרי' וקטלעו' לא ואלני' בתר רובא היכא
 דלא שילוי' ליה אבל אי שיל' ליה ואמרי' לא ידעו' פסור . אבל
 לפי מה שהוכיחו התוס' לעיל דא' אמרי' אין אנו יודעים נמי
 חיוב וקרא דלא חיישי' ואלני' בתר רובא בהכי' מוקמי' ליה

ליכא להאי ח' וכו' פכ"ד ביאור דברי' ולפס ח' כבדא והתוס'
 לעיל דגם ר"פ ס"ל כ"מ והיכא דלא אפשר לא חיישי' למישוטא
 אלא דהכא תשיב ליה אפשר דאמרי' דמיחת הרחלס' בתי'
 מיירי כגון שיהיה ליה אפשר דאמרי' דמיחת הרחלס' בתי'
 דמילתא א"כ דהיה קרוס של טוח מעולה דאיכא למיקס פלה
 במחלל ועבד פ"א ליכא למיקס פלה דמילתא ופ"כ' י"ל דהאי
 ח' לא חתי אלה לפי' ר"ת ובאחא זה חוקק גדול בדברי' התוס'
 דא"כ ה"א ילל פוד' ל"א לפי' ר"ת דברי' דאמרי' דמיחת הרחלס'
 למחשו' בת"ס דברי' דאמרי' דברי' דאמרי' דברי' דאמרי' דברי'
 ברוחא ובוספל ראיחס' שאין טריפה ובסלמח' אי לא חתי ק' פל
 ח' התוס' ה"ו' רק זאת הקושיא חימא כוה אבל באהא ק' פל
 דבריחס' בדולה מחלל דקאמר ראיחס' כמכחול בשטפ'ת' מחשבו'
 דאס' יהיה בדולה מחלל דקאמר ראיחס' כמכחול בשטפ'ת' מחשבו'
 היו הורגים ואין להם עוד בדיקה אחרת ואחאי אמי' ראו כמכחול
 וגו' אכתי לימא דילמא טריפה הוועל והוי ערוה שאי אחס'
 יכול להיחזק ור"ל דאמי' חימא שאין אנו תוששים להריגה טריפה
 מ"מ אך יאירו' פדים אומתוס' ומנו שביארו דבריחס' התוס'
 בחולין ס' ו

לכן

ע"י ויחר נכון למור דהתו' קמיני כפי' הא"ה הג"ז טריפיה
 איש סתק לנקישה ואחמול' ספיר קאמר תלמודא דאס'
 ראו כמכחול בשטפ'ת' גם לר"פ ור"ע היה נהרג דמיין סתק
 זה ליכא למיקס' שאין טריפה הוא - ומפנה אחי הא"ה ח'ו'
 דתוס' ראיחס' שמחלל לא היה טריפה גם לפס ח'י' בתי'א תרוס'
 לעיל דבי היכי דבראח איכא למיקס פלה דמילתא א"ס' ח'ס'
 קרוס של טוח מעולה ואמרי' דמיחת הרחלס' בתי'א
 בהכי מיירי דכל ההנחיס' ואלה ח'ו' ח'י' ח'י' ח'י' ח'י' ח'י'
 דילמא טריפה הוא ה"כ במחלל ועבד פ"א אמרי' דהיינוה' סתמפ'
 בתי' ח'ס' אריחס' כגון שבוטל פ"א פ"א פ"א פ"א פ"א פ"א
 דקביל עובד פ"א' או חלל פלה דאו ליכא למימר דילמא
 טריפה הוא דילוי' היה טריפה לא היה סתק ומחלל גם כחס'
 איכא למיקס פלה דמילתא אלה שאוה' במופן רחוק מח' דמיית'
 דהאנו מעולה שכתבו התוס' וכל האופנים אשר יזו אלה האזני'
 ה"ו' ספיר אמרי' כוה דילמא כוה דילמא כוה דילמא כוה דילמא
 זה לא אמר אדם מטוסל כמ"ס' התוס' גבי קרוס' ע"ס' והאזה'
 ניהא שפיר דחלתו' לא נקט מחלל ועבד פ"א ורוחא ולא נקט
 כ"א נרצח ובוספל לפי שמשי' אלו נלמד לכל חיבי' מיתוס' הכתובים
 בתי' דחיישי' למישו' ואמרי' דכל המיתוס' הכתובים בתי' דאפשר בתי'
 להוציא מסיף הגרצ' דילמא טריפה קאמר תלמודא דילמא
 במקום סייף נקב ור"ל דמיחה הכתו' בתי' כבארב' את האדם
 מיירי כגון ששדיו' במקום סייף לא נקב ווייטו' שיהיה קרוס
 ס"מ מעולה כמ"ס' התוס' וכל האריגות אלה ח'ה' קרוס
 שהגרצ' הוא טריפה . ולשאר חיבי' מיתוס' טול' דהנחיס' בתי'
 וגם רוצח בכלל חיישי' למישו' ואמרי' דילמא הרוצח או הבוספל
 או העבד או המחלל טריפה הם ולהוציא מתחשק טריפה בטולס'
 קאמר תלמו' ראיחס' כמכחול בשטפ' ח'ו' דכל המיתוס' הכתובים
 בתורה איכא למיקס פלה דמילתא ובגון שרצח או חלל או פגד
 בהי דקא ב'ה' על פל' הערוה כמכחול בשטפ' ולפי שמי' סתמפ'ת' ב'
 מיתוס' נידון בתי'ו' כחייבי' סקי' פל מחלל או עובד ולא טריפה
 או נקב או סייף על ב'ה' פל' הערוה וכו' וי"ל דכל המיתוס' הכתובים
 דמילתא ספיר חיישי' למישו' ככל חיבי' מיתוס' ואמרי' דילמא
 טריפה במופן דלמחור' נקט אבות טריפה ובוספל את הפסור ומימא
 אחא למד לטולס' דחוק י' לקרי' וכו' לפכ"ד' ופיין לנפול'
 כס' כתי' ולעני' כס' ל' ר' פ"ס' פ"כ' דר' דר' דר' דר' דר' דר' דר'
 דחוקיס' ככ' ואללפ"י' כחמיו' והבוסר' יבחר' .